

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6707010925
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6707010925.10

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Mária Šuleja, v trestnej veci Z. V. a spol., pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 01.01.2006, na verejnom zasadnutí konanom dňa 6. júla 2021 o odvolaniach obžalovaných T. P. a B. K. a Okresného prokurátora Zvolen proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T 208/2007 zo dňa 21.10.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných T. P. a B. K. a okresného prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu boli obžalovaní Z. V., T. P. a B. K. uznaní za vinných z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. (v znení účinnom do 31.12.2005), formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obžalovaná 2/ T. P. spolu s obžalovaným 3/ B. K. naviedli obžalovaného 1/ Z. V. na uzatvorenie leasingových zmlúv s cieľom získať majetkový prospech tak, že obžalovaná 2/ T. P. predložila zamestnancom leasingových spoločností listinné doklady o finančnej situácii a hospodárení spoločnosti Remox, s. r. o. Ilava, dohodla podmienky leasingu a uskutočnila výber vozidiel, po čom spoločne s obžalovaným 3/ B. K., dopravili obžalovaného 1/ Z. V. do Zvolena do predajne Autofáro ZV, s. r. o. nachádzajúcej sa vo Zvolene Ulica Pod Strážou za účelom podpisu leasingových zmlúv, ktoré obžalovaný 1/ Z. V. ako konateľ spoločnosti Remox, s.r.o. so sídlom ul. Kukučínova 476/6 Ilava podpísal, hoci všetci vedeli, že spoločnosť Remox, s.r.o. nevykonáva žiadnu činnosť a že leasingové splátky v zmysle uzavretých zmlúv nebudú uhrádzané, po podpise zmlúv obžalovaná 2/ T. P. a obžalovaný 3/ B. K. zabezpečili vodičov pre odvoz vozidiel zo Zvolena do Nitry, pričom takto konali:

1/ dňa 03. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu LZF/05/30750 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., Panónska cesta 11 Bratislava, na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Z. O., výr. č. karosérie H (neskôr pridelené ev. č. IL XXX AY) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

2/ dňa 03. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu LZF/05/30752 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., Panónska cesta 11 Bratislava, na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Z. O., výr. č. karosérie H (neskôr pridelené ev. č. IL XXX AY) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

3/ dňa 03. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. Droppa uzatvoril leasingovú zmluvu

LZF/05/30753 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., Panónska cesta 11 Bratislava, na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Z. O. Z. X,X E.. výr. č. karosérie H (neskôr pridelené ev. č. IL XXX AY) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

4/ dňa 20. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu LZF/05/30801 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., Panónska cesta 11 Bratislava, na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Z. O. Z. X,X E., výr. č. karosérie H (neskôr pridelené ev. č. IL XXX AY) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

5/ dňa 21. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu č. 250036 so spoločnosťou Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s., Nedbalova 17 Bratislava, na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Z. A. Z. XM, výr. č. karosérie H (neskôr pridelené ev. č. IL XXX AY) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

6/ dňa 21. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu č. 250037 so spoločnosťou Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s., Nedbalova 17 Bratislava, na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Z. E. Z. IT, výr. č. karosérie H (neskôr pridelené ev. č. IL XXX AY) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

a po prevzatí vozidiel zabezpečil obžalovaný 1/ Z. V. ich prihlásenie na Okresnom dopravnom inšpektoráte v T. a v priebehu roku 2005 obaja obžalovaní s ďalšími osobami sprostredkovali vývoz motorových vozidiel do zahraničia, pričom dohodnuté splátky v zmysle leasingových zmlúv neuhrádzali, čím spôsobili spoločnosti ČSOB Leasing, a.s., Panónska cesta 11 Bratislava, škodu vo výške 3.620.000,- Sk a spoločnosti Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s., Nedbalova 17, Bratislava, škodu vo výške 2.521.800,- Sk.

Okresný súd u obžalovaného Z. V. podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože má za to, že trest uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/61/2008 zo dňa 11. 02. 2008, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok nepodmienečne so zaradením pre jeho výkon do I. NVS, je dostatočný.

Obžalovanú T. P. okresný súd odsúdil podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 40 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., výkon trestu podmiennečne odložil a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., jej určil skúšobnú dobu vo výmere 18 mesiacov.

U obžalovaného B. K. podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože má za to, že trest uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/115/2013 zo dňa 13. 08. 2015, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 3 roky, je dostatočný.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd poškodeného ČSOB Leasing a.s., so sídlom Panónska cesta 11, 852 01 Bratislava, IČO: 35 704 713, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní T. P., B. K. a okresný prokurátor.

Okresný prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že výroky o treste u všetkých obžalovaných sú neprimerane mierne a v rozpore so zákonom. Poukázal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd u všetkých obžalovaných postupoval s odkazom na článok 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý upravuje právo na prejednanie vecí spravodlivo, verejne a v primeranej lehote, pričom súd nepovažoval dĺžku trvania trestného konania za primeranú lehotu. Dĺžka súdneho konania bola analyzovaná v odôvodnení sťažnosti zo dňa 03.05.2018 a možno konštatovať, že dĺžku konania spôsobili všetci obvinení. V tejto súvislosti je potrebné porovnať priebeh pojednávania, pokiaľ boli obaja obžalovaní Z. V. a T. P. vo väzbe, resp. vo výkone trestu odňatia slobody s priebehom pojednávania v čase, keď boli na slobode, resp. na slobode bol jeden z nich. Je teda zrejmé, že od 12.06.2009 do 12.03.2012 súd nemohol konať výlučne pre prekážky na strane obžalovaných. Samotná dĺžka trestného konania nie je osamoteným kritériom na aplikáciu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd musí vziať do úvahy aj závažnosť trestného činu, počet skutkov a ich následok. Žalovaná trestná činnosť spočíva v 6 čiastkových útokoch, ktorými bola spôsobená škoda veľkého rozsahu (6 141 800 Sk t.j. 203 870,41 €). Nejde teda o trestný čin zanedbateľnej nebezpečnosti so zanedbateľným následkom. Aplikácia článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spôsobom použitým v napadnutom rozhodnutí je v rozpore so samotným zmyslom predmetného ustanovenia. S poukazom na základnú trestnú sadzbu, ktorá je vo výmere 5 až 12 rokov, považuje výroky o trestoch uložených obžalovaným za neprimerane mierne. Záverom navrhol aby Krajský súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o trestoch u všetkých obžalovaných podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Trestného poriadku a následne aby obžalovanému Z. V. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny, obžalovanej T. P. uložil trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny a obžalovanému B. K. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaná T. P. prostredníctvom svojho obhajcu podala odvolanie proti výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu ktoré rozsudku predchádzalo. Vyslovila názor, že súdom prvého stupňa nedošlo k vyhláseniu a vyhotoveniu rozsudku, ktorý by bol zákonným a rešpektujúcim obligatórne obsahové náležitosti rozsudku a najmä pre jeho odôvodnenie. Aj po šiesty krát musí konštatovať opätovne ľahostajný prístup súdu prvého stupňa, ktorý aj napriek tomu, že došlo k zmene zákonného sudcu, došlo k prevzatíu viacerých nezákonností, ktoré boli obsiahnuté už v predchádzajúcich zrušených prvostupňových rozsudkoch. Poznomenáva, že aj napriek zmene zákonného sudcu, tento vychádzal pri vyhotovovaní momentálne napádaného prvostupňového rozsudku zo znenia rozsudku zo dňa 18.02.2015, to zn. posledného odsudzujúceho rozsudku (keďže po ňom už nasledovalo len uznesenie, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené). V znení momentálne napadnutého rozsudku je premietnutá časť z rozsudku zo dňa 18.02.2015, a to aj so skutočnosťami, ktoré vytykala vo svojich odvolaniach, pričom doposiaľ sa s nimi súd nevysporiadal. Ide najmä o skutočnosti, ktoré boli uvedené na strane 13 rozsudku zo dňa 18.02.2015, nesprávne vyhodnotené výpovede svedka M. P., ktorého výpoveď je obsiahnutá aj v znení napádaného rozsudku, pričom závery, ktoré si z nej vyvodil súd sú rozporné s tým, ako je jeho výpoveď zhrnutá na strane 7 napadnutého rozsudku. Opätovne uviedla, že ide v poradí už šieste rozhodnutie, pričom prvostupňový súd sa neriadil uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.2.2016 sp. zn. 5To/118/2015, pokiaľ ide o analýzu dôkazov. Pokiaľ ide o skutkové okolnosti jej argumenty o nevine sú podložené aj svedeckými výpoveďami, pričom v tejto súvislosti má za to, že súd nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu v jej neprospech. Vo vzťahu k výroku o treste uvádza, že aj napriek tomu, že došlo k mimoriadnemu zníženiu trestu považuje trest za neprimerane prísny. Navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie, prípadne aby odvolací súd vzhľadom na značné pochybnosti rozhodol vo veci sám aplikujúc zásadu in dubio pro reo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku a oslobodil ju spod obžaloby.

Obžalovaný B. K. prostredníctvom svojej obhajkyne v podanom odvolaní uviedol, že súd v uvedenej trestnej veci rozhodoval viackrát opakovane, pričom ho niekoľkokrát vzhľadom na dôkaznú situáciu spod obžaloby oslobodil. Ako od začiatku trestného konania uvádza, že žalovaného skutku sa rozhodne necíti byť vinným, pretože sa ho nedopustil. Odvoláva sa pritom na všetky svoje doterajšie výpovede ku skutku, ako aj vyjadrenia svojho obhajcu vrátane záverečných vyjadrení na hlavných pojednávaniach a odvolaní. Z vyššie uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch, ktoré sa týkajú jeho osoby s poukazom na ustanovenie § 321 ods. 1 písm. a.), b) Tr. por. zrušil a spod obžaloby ho v plnom rozsahu oslobodil.

Verejné zasadnutie krajského súdu o odvolaniach sa vykonalo za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovaných T. P. a B. K. a

obžalovaného Z. V., keďže v jeho veci sa vedie konanie proti ušlému podľa § 358 ods. 1 Tr. por. a nasl., pretože obžalovaný sa trestnému konaniu vyhýba pobytom na neznámom mieste, pričom termín verejného zasadnutie krajský súd oznámil na úradnej tabuli súdu v zákonom stanovenej lehote.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom okresného súdu vo výroku o vine, čo sa týka otázky trestu, v plnom rozsahu sa stotožňuje s odvolaním okresného prokurátora. Vyslovil názor, že aplikácia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spôsobom použitom v napadnutom rozhodnutí je v rozpore s predmetným ustanovením, a to aj s poukazom na skutočnosť, že obžalovaným za predmetné konanie hrozí trest odňatia slobody na 5 až 12 rokov a preto považuje výroky o trestoch za neprimerane mierne. Navrhol, aby krajský súd rozhodol v intenciách návrhu okresného prokurátora. Odvolania obžalovaných P. a K. navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného Z. V. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, pokiaľ ide o výrok o vine, tak s ním sa stotožňuje a odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovanej T. P. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle petitu ich odvolania a odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Obhajkyňa obžalovaného B. K. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a obžalovaného B. K. spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil. Odvolanie prokurátora navrhla zamietnuť ako nedôvodné, a to vzhľadom na to, že po 16 rokoch nepovažuje ukladanie trestu za účelné.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie prokurátora a obžalovaných bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolania bolo podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolania obžalovaných a prokurátora nie sú dôvodné.

Krajský súd pripomína, že v prejednávanej veci už opakovane rozhodoval o odvolaní obžalovaných a prokurátora.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejme, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejme, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. V tejto súvislosti treba uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby obžalovaných T. P. a B. K. odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie o vine boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal a odvolací súd ich akceptuje.

Krajský súd pripomína, že dôvody odvolanie obžalovaného sú v skutkových zisteniach totožné s obsahom jeho obhajoby na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že jeho povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom odvolavateľa, ale môže sa odvolací súd pri potvrdzovaní prvostupňového rozsudku v princípe obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa, čo vyplýva aj z doterajšej judikatúry, či už Ústavného súdu SR alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, a to za situácie, keď napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. V tomto smere odvolací súd preto poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu s ktorými sa stotožnil.

Obžalovaní T. P. a B. K. popierajú spáchanie skutku, obhajobu obžalovaných však ani odvolací súd nepovažoval za spôsobilú vyvrátiť, skutočnosti, ktoré sa im kladú za vinu. Zo spáchania skutku sú obaja obžalovaní usvedčovaní výpoveďou obžalovaného Z. V., ktorý popísal účasť obžalovaných T. P. a B. K. na spáchanom skutku. Pokiaľ ide o samotnú obžalovanú T. P., je potrebné uviesť, že to bola práve ona, ktorá viedla rokovania so zamestnancami lízingových spoločností ako aj predajne Autofáro Zvolen s.r.o., kde boli zakúpené predmetné vozidlá, pričom tieto skutočnosti vyplývajú z výpovedí svedkov T. A. E., T. O. Z., T. Q. E. a T. M. Z.. Z vykonaného dokazovania z výpovede T. O. Z. je taktiež zistiteľné, že obžalovaná P. preberala všetky vozidlá, ktorý jej osobne odovzdával predmetné vozidlá ako zamestnanec spoločnosti Autofaro. s.r.o. Taktiež bolo zistené, že zaplatila akontáciu a prvú splátku za motorové vozidlá príslušným leasingovým spoločnostiam. Ďalej nemožno prehliadnuť že všetky automobily pochádzajúce z lízingových zmlúv boli prevezené a zaparkované pri rodinnom dome obžalovanej T. P.. Tieto skutočnosti vyplývajú z výpovedí obžalovaných V. a K. ako aj svedka M. P., ktorý okrem iného uviedol že obžalovaná T. P. mu odovzdala kľúče a doklady od vozidla Volkswagen Sharan na ktorom následne vycestoval na Ukrajinu. Bolo zistené že svedok Ružička sa s predmetným vozidlom už z Ukrajiny na územie Slovenska nevrátil, ale že toto zostalo na Ukrajine, keďže z evidencie na hraničnom priechode vyplýva, že sa na Slovensko vrátil pešo. Krajský súd konštatuje, že bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaná aktívne konala v rámci prejednávaneho skutku. Čo sa týka účasti obžalovaného B. K. na prejednávacom skutku, bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaného V. na všetky rokovania v súvislosti s uvedenou trestnou činnosťou vozil obžalovaný K., a to na aute obžalovanej P., za čo bol finančne odmenený obžalovanou, pričom súčasne vykonával dozor nad obžalovaným V.. Teda bolo preukázané, že aj obžalovaný sa podieľal na prejednávanej trestnej činnosti.

Podľa obsahu prvostupňovým súdom vykonaných dôkazov sa odvolací súd presvedčil o tom, že na základe nich okresný súd správne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, keď konanie obžalovaných Z. V., T. P. a B. K. kvalifikoval ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. (v znení účinnom do 31.12.2005), formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku škodu vo výške 6.141800,- Sk (203870,41 eur), čo podľa § 89 ods. 13 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. predstavuje škodu veľkého rozsahu. Okresný súd taktiež správne posúdil trestnosť činu obžalovaných podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože je to pre nich priaznivejšie.

Prvostupňový súd nepochybil ani pri ukladaní trestov obžalovaným. Výrok o uloženom treste je správny a v súlade so zásadami pre ukládanie trestov podľa 23 a nasl. Trestného zákona č. 140/1961 Zb.. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie uloženého trestu je v napadnutom rozsudku dostatočné a vecne správne. Aj odvolací súd pri úvahách o treste nemohol prehliadnuť, že trestný čin pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie proti obžalovaným bol spáchaný v mesiaci október 2005. Prokurátor podal obžalobu na okresný súd dňa 19.12.2007. Okresný súd rozhodol vo veci posledným rozsudkom dňa 21.10.2020, teda po 15 rokoch od spáchania trestného činu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces a odporuje účelu trestného konania.

V súvislosti s ukladaním trestu považuje odvolací súd za potrebné pripomenúť, že ustanovenie Ústavy SR a medzinárodných zmlúv, ktoré sa týkajú práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivý proces upravujú činnosť súdu, prípadne garantujú práva občana, ktoré má súd v súdnom konaní rešpektovať.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 144 ods. 1 ústavy, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa článku 7 ods. 5 ústavy, medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces a odporuje účelu trestného konania. Neadekvátne prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú javy v rozpore aj so základnými zásadami trestného práva. Pri prieťahoch a neprimeranej dĺžke konania sa stráca účel trestného konania, a to, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia v primeranej lehote spravodlivo potrestaní.

V týchto súvislostiach odvolací súd má za to, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obtiažnosť veci a procesný postup orgánov činných v prípravnom konaní a súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť inštitúty o upustení od uloženia súhrnného trestu a mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania, ktorú odvolací súd považuje za neprimeranú, preto s prihliadnutím aj na článok 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, dospel k záveru, že je už neúčelné obžalovaným V. a K. ukladať súhrnný trest podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31.12.2005. Keďže považoval u obžalovaného V. uložený trest trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/61/2008 zo dňa 11. 02. 2008 a u obžalovaného K. uložený trest rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/115/2013 zo dňa 13. 08. 2015 za dostatočné, preto okresný súd podľa § 37 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 správne upustil od uloženia súhrnných trestov. Za týchto okolností okresný súd taktiež správne u obžalovanej P. mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorý jej podmienične odložil na primeranú skúšobnú dobu, pričom obžalovanej uložený trest, napriek výhradám obhajoby nemožno považovať za neprimerane prísny.

Odvolací súd pri úvahách o treste taktiež zohľadnil, že obžalovaný V. bol v predmetnej veci vo výkone väzby po dobu dvoch rokov a obžalovaná P. po dobu dvoch rokov a ôsmich mesiacov, pričom aj samotný výkon väzby je represívny a zároveň má aj prevýchovný účinok na páchatelov trestných činov.

Pokiaľ prokurátor argumentuje, že súd nemohol vo veci priebežne konať z dôvodov prekážok na strane obžalovaných, tak odvolací súd sa s touto argumentáciou nestotožňuje, keďže súd má podľa Trestného poriadku prostriedky na to, aby zabránil obžalovaným vykonávať obštrukcie na zmarenie hlavných pojednávaní.

Na základe z horeuvedeného má krajský súd za to, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom a preto odvolania obžalovaných a prokurátora v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.